

внчъ на Янатолю, оладатель на Яхъ-ж, и трепетъ на сички-тѣ народи, отъ сички-тѣ си побѣды, що докы въ бойветѣк противъ непріатели-тѣ си, най сетнѣк като дава мѣсто на смърть-та, дръго нищо не хемба, съ себе си, отивѣнъ тжъи рижъ, съ коато ще да са покрыве въ грока.

Дервишъ въ гажекомысліе.

Мостацемъ Билла, най сетный отъ Калифътѣ. Единъ день като са разхождахъ, на великолѣпна колесница съ многочисленны тѣлохранители, около столица-та си, при развалины-тѣ на нѣкой вѣтъхъ храмъ пригледахъ едногo вѣлокозоста старца, кой-то държалъ нѣщо обло на колѣнѣ-тѣ си, и го разгледвахъ съ голѣмо вниманіе. Слнще-то было еще на Истокъ. Мостацемъ изминяхъ, и са барнахъ край развалины-тѣ пакъ, кога-то слнще-то залѣзвало. Старецъ-тъ сѣдѣхъ пакъ на онѣй мѣсто, и какъ-то отъ свѣтринъ-та, съ таквози гажекомысліе разгледвахъ кѣбото. Почъденъ отъ това непомръдваніе, и като желаше да разбере причинъ-тъ мѣ, Калифъ-тъ слѣхъхъ отъ колесница-та, прикижнхъ са при него и мѣ казалъ! „Какво правишъ ты? що е въ ржцѣ-тѣ ти?... Боже мой! какво видѣ-ж!... черепъ (гола кость отъ человѣческа глава)!“ — Старецъ-тъ познахъ царъ и мѣ отговори: „Величественный Господарь! гато изгрѣкваше хорница-та дойдохъ на това тихо и безмълвно мѣсто — Дойдохъ да са молъ-ж Богъ. Вракъ-тъ ми въ калъ-тъ, въ праха на съсыпны-тѣ на стѣпи този черепъ; гледамъ го, и не могъ да познамъ-ж; кой е былъ той: Дали на нѣкого преславна Калифа или на нѣкого като мене Широмакъ Дервишина.

Кадій.

Когато Ярапи-тѣ владѣвали Испаніи-ж, единъ Калифъ